

Julian Barnes – Anglia, Anglia

“O strălucită fantezie swiftiană”...

...zice *The Economist*. (Între noi fie vorba, ce treabă are *The Economist* cu cărțile?) Dar are dreptate. Strălucită? Poate fi. Fantezie? Este. Swiftiană? Aduce.

Cert e că Julian Barnes m-a convins, de data asta mai mult decât cu *Arthur & George*. *Anglia, Anglia* e o carte la fel de bine scrisă, dar mult mai solidă ca bază morală și filozofică. Povestea e simplă: un om de afaceri hotărăște să construiască o Anglie 100% autentică pe Insula Wight, așa că îi aduce pe Robin Hood cu haiducii lui, pe rege și pe regină (cam toată familia regală britanică din toate timpurile), Big Ben-ul, Stonehenge, pe Shakespeare și tot așa. Noul stat primește numele de Anglia, Anglia, își proclamă independența față de patria-mamă și devine deosebit de prosper, pe când vechiul regat cade în paragină. Lucrurile merg chiar mai departe, însă nu ar avea rost să stric toată distrația povestind acum întreaga acțiune.

Povestea nu este doar drăguță și frumos scrisă, dar lovește și unde doare mai tare. Adică unde îi doare mai tare pe englezi - fix în orgoliu. Acesta e motivul pentru care ziceam că Barnes m-a convins. Dincolo de stilul reader friendly de a scrie, lejer, degajat și comercial pe alocuri, dar cât se poate de postmodernist, Barnes are curajul de a spune și lucruri mai incomode. E un englez căruia nu-i este teamă să scrie despre defectele propriului neam, care are curajul să recunoască faptul că englezii sunt niște snobi cu capul pe sus și cu mintea îngustă, ipocriți și perfizi, care iubesc să se văicărească. E drept că acestea sunt doar defectele lor ca nație și că au numeroase calități pe lângă ele, dar cartea nu intenționează să-i ridice în slăvi pe englezi, așa cum s-au învățat, ci să le mai taie puțin din nas.

Însă Barnes nu îți propune să vorbească doar despre englezi, deși titlul cărții așa ar putea sugera. Romanul are în spate o teorie foarte interesantă despre original și copii: “În ziua de azi preferăm copia originalului. Preferăm reproducerea unei opere de artă operei de artă înseși, sonoritatea perfectă și solitudinea discului compact concertului simfonic în compania a o mie de victime ale unor suferințe laringiene, preferăm cartea pe casetă cărții din poală. În lumea modernă, preferăm copia originalului pentru că ne dă un *frisson* mai puternic. Trebuie să pretindem copia, dat fiind că realitatea, adevărul, autenticitatea copiei reprezintă ceea ce puteam poseda, coloniza, reordona, ea este realitatea pe care o vom putea întâlni, înfrunța și distruge. **După o vreme realitatea devine copie.**”

Barnes nu vorbește despre englezi, vorbește despre natura umană în general. Suntem slabi, frivoli și vulnerabili, ne e teamă de o realitate altfel decât cum o știm noi, așa că preferăm să ne făurim propriul adevăr, copie a realității. Asta pentru că și noi, la rândul nostru, nu suntem decât niște copii...

Lenebarbie

(<http://lenebarbie.wordpress.com>)

